

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΕΡΩΠΑΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δμ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.
Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ
Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-
λούσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.
Αἱ μεταβάλλουσαι διευθυ-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ γυναῖκες προοδεύουν. — Σχολικαὶ ἀποικίαι (ὑπὸ κ. Φλωρεντίας
Φουντουκλή). — Παστέρ Β'. ὑπὸ κ. Ἀννης Σερουῦ). — Ἐν εἰκο-
σήμερον ἐν τῷ Ἀρσακείῳ Ε'. — Φωλεὰ ἀηδόνων. — Δυκόφως (ὑπὸ
δος Ἀνθῆς Βασιλειάδου). — Στὴ γιορτὴ μου (ποίημα ὑπὸ δος Μαρί-
κας Φιλιππίδου). — Αἱ Ἀγγλίδες εἰς τὰς βουλευτικὰς ἐκλογάς. — Τί
δὲν πρέπει. — Ἦλθε καὶ ἔφυγε. — Θέατρον. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλ.

Αἱ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΡΟΟΔΕΥΟΥΝ

Ἐὰν ἐλεγέ τις εἰς τὰς Ἀθηναίους ὅτι ἔχομεν καὶ ἡμεῖς
τὴν λέσχην μας, τὸν σύλλογόν μας, τὸ συγκεντρωτήριόν μας
τέλος, θὰ ἐξεπλήσσοντο. Ποῦ, πότε, πῶς ἐδημιουργήθη τοι-
οῦτο διὰ τὰς γυναῖκας κέντρον; Διὰ ποίων κεφαλαίων καὶ
συνεισφορῶν κατωρθώθη ὁ νεωτερισμὸς οὗτος; Ποία κεφαλὴ
συνέλαβε καὶ ἐπραγματοποίησε τὴν ἰδέαν ταύτην; Ἰδοὺ ἐρω-
τήσεις δικαδεχόμεναι φυσικώτατα ἢ μία τὴν ἄλλην παρὰ τό-
σων κενοσπούδων κυριῶν καὶ δεσποινίδων, αἱ ὁποῖαι ἴσως καὶ
θὰ θεωρήσουν ἀποκύημα τῆς κεφαλῆς μας τὴν σύστασιν καὶ
κανονικωτάτην λειτουργίαν τοιοῦτου γυναικείου ιδρύματος.

Καὶ ὅμως ἀπὸ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἐτέλεσε τὰ ἐγ-
καίνια του, εἰς ὠραίαν καὶ εὐρυχωροτάτην οἰκίαν ἐπὶ τῆς ὀ-
δοῦ Ὀμήρου, ὀλίγα βήματα πέραν τῆς ὁδοῦ Σταδίου. Ἐκεῖ
εἶχε συγκεντρωθῆ ἀπὸ τῆς τετάρτης μεταμεσημβρινῆς ὥρας
ὅ,τι ἡ ἀθηναϊκὴ κοινωνία μας ἔχη ἐκλεκτὸν εἰς γράμματα
καὶ ἀβρότητα καὶ μόρφωσιν ἀνωτέρων. Ἐκεῖ εἰς σειράν αἰθου-
σῶν, φιλοκάλως, κομψῶς, ἀναγκαυτικῶς διασκευασμένων αἱ
ἐνεργητικώταται διευθύντριαι αὐτοῦ κ. κ. Κεφαλᾶ καὶ Πάλλ-
μερ ἐποιοῦντο μετὰ τῆς χαρακτηριστικῆς αὐτὰς ἀβρότητος
τὰς τιμὰς τῆς ὑποδοχῆς.

Ἡ μικρὰ Γυναικεία Βιβλιοθήκη τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐ-

μεγάλωσεν. Ἐπεξέτεινε τὸν κύκλον τῆς καὶ ἀνεπαισθητῶς, ἀ-
θορῶτως μετεβλήθη εἰς μίαν ὠραίαν λέσχην γυναικείαν, εἰς ἣν
δύναται πᾶσα κυρία, πᾶσα νεῆνις εἴτε Ἑλληνίς, εἴτε ξένη, νὰ
διέλθῃ στιγμὰς ἀληθῶς εὐαρέστους.

Μὴ σὰς πτοήσῃ ἡ λέξις λέσχη, τίτλος τὸν ὁποῖον ἡμεῖς ἀ-
ποδίδομεν εἰς τὴν ὑπὸ τὸν σεμνὸν πλκαῖον τίτλον τῆς ἐμμέ-
νουσαν *Βιβλιοθήκην τῶν Κυριῶν*. Μόνον εἰς τὴν ἰδικήν μας
γλώσσαν ἡ λέσχη εἶναι συνώνυμος μὲ χαρτοπαικτεῖον ἢ τι
παρόμοιον. Ἡ λέσχη τῶν Κυριῶν ἔχει τόσους ἄλλους τρό-
πους ψυχγωγίας καὶ τέρψεως. Ὅστε εἰς οὐδεμίαν ἐκ τῶν ἐ-
πισκεπτριῶν τῆς νὰ μὴ ἐπιτρέπη νὰ εὕρῃ καιρὸν ἐλεύθερον
ἵνα τὸν διέλθῃ ἀσκόπως.

Εἰς τὸ εὐρυχωρότατον ἀναγνωστήριόν τῆς, ἐπὶ ἀπερᾶντου
τραπέζης, ὑπάρχει τοιαύτη ποικίλη καὶ πλουσία συλλογὴ
περιοδικῶν καὶ ὠραίων συγγραμμάτων, ὥστε καὶ αἱ σοβαρᾶς
ἀναπτύξεως καὶ αἱ ελαφροτέρως τοιαύτης νὰ εὐρίσκωσιν τι πρὸς
ἀνάγνωσιν τῆς ἐκλογῆς των.

Οὕτω μία κυρία συνειθίζουσα νὰ φροντίξῃ περισσότερον διὰ
τὸν συμῶν, τὰς τουκλέττας καὶ τὰς κοσμικὰς ἐν γένει ἀσχο-
λίαις, εὐρίσκει ἐν τῷ ἀναγνωστηρίῳ τῶν Κυριῶν τὰ ἐντελέ-
στερα συγγράμματα καὶ περιοδικὰ τῶν συμῶν καὶ τοῦ βίου
τῶν αἰθουσῶν καὶ διασκεδάσεων. Ἐκεῖ σχεδὸν δι' ἐργόχειρα
ἐκεῖ θησαυρὸς ὅλος ἐγκατεσκευασμένων ἰδεῶν καὶ εἰκόνων τέ-
χνης καὶ φιλοκαλίας.

Διὰ κυρίας ἀρεσκομέναις εἰς φιλολογικὰς μελέτας ἢ πλου-
σιωτάτη Βιβλιοθήκη παρέχει πάντας τοὺς ἰδικούς μας καὶ
ξένους συγγραφεῖς, πᾶν ὅ,τι ἡ ἀρχαία καὶ σύγχρονος φιλολο-
γία περιλαμβάνει εἰς ἀριστουργήματα, πᾶν περιοδικόν, πᾶσαν
ἐφημερίδα, τέλος πλήρη πνευματικὴν πανδυσίαν.

Οὕτω θὰ ἀρκειθῶσιν ἤδη, ἐλπίζομεν, αἱ λεγεῶνες τῶν κυ-
ριῶν καὶ δεσποινίδων, αἵτινες μέχρι τοῦδε κατέκλυζον τὴν
ὁδὸν Ἐρμοῦ, ἵνα διέρχωνται τὰς ὥρας των διασκεδάζουσαι.

Ἡ Βιβλιοθήκη τῶν Κυριῶν, προβλέπουσα τὰ πάντα ἐφρόντισεν ὕπως ἴδιον δικέρισμα ἀποκλειστικῶς διατεθῆ διὰ κυρίας καὶ δεσποινίδας, ἐνῶ ἀνέτως μεταξὺ τῶν θὰ δύνανται εἶτε νὰ φυλλομετρώσι καλὸν τι ἔργον, ἢ νὰ συζητήσῃσι περὶ τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ συγγραφῆως.

Καὶ δὲν περιωρίσθη εἰς τοῦτο ἡ περὶ πάντων προνοήσασα διέθυνσις. Διὰ κυρίας κατοικοῦσας μικρὰν, εἶτε εἰς Φάληρον, εἶτε εἰς Πειραιᾶ, εἶτε εἰς οἰονδήποτε τῶν Ἀθηνῶν προάστειον, καὶ αἵτινες ἔρχονται εἰς τὴν πόλιν εἶτε δι' ἀγορὰς καὶ ραπτίρας, εἶτε δι' οἰκονομικὰ ἄλλα ἐργασίαν, ἢ Βιβλιοθήκη προσφέρει ἴδιον δικέρισμα, κομψόν, εὐπ. ἐπές, πλούσιον, πρὸς ἀνάγκυσιν καὶ καλλωπισμὸν κατὰ πᾶσαν τῆς ἡμέρας ὥραν, ὡς προσφέρει καὶ πρόγευμα καὶ τῆσιν καὶ καφέν, ἀπαράλλακτα ὡς ἔλαί αἱ ἀριστὰ διωργανωμέναι ἐν Εὐρώπῃ παρόμοιαι γυναικεῖαι λέσχαι.

Καὶ ἔλα αὐτὰ ἀφείλονται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν γυναικεῖαν πρωτοβουλίαν καὶ ἐργατικότητα, εἶναι δημιουργήματα ἀποκλειστικῶς γυναικεῖα, διὰ τὰ ὅποια δὲν δύνανται ἢ νὰ σεμνύνεται πᾶσα γυνή. Καὶ δι' ἔλων αὐτῶν δημιουργεῖται καὶ ἀναπτύσσεται ἐν εἶδος γυναικεῖας πνευματικῆς κινήσεως, πνευματικῆς ζωῆς, εὐγενεστέρως, ὑψηλοτέρως, προωρισμένως νὰ ἐπιδράσῃ εὐεργετικώτατα καὶ ἐπὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ ἡμῶν βίου.

Ἐκεῖ βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον θὰ γίνονται γυναικεῖα ἀναγκαστικά, εἰς στενὸν βεβαίως πάντοτε κύκλον, ἀλλ' ὅπως δήποτε εἶτε ὑπὸ κυριῶν, εἶτε διὰ κυρίας ἀποκλειστικῶς προωρισμένα.

Τώρα ἐν μένει: Ὅλοι μας νὰ σπεύσωμεν νὰ ἐπωφεληθῶμεν τῆς ὥραίας αὐτῆς ευκαιρίας, ὑποστηρίζουσαι ἐκθύμως τὰς εἰς τόσας θυσίας καὶ κόπους ὑποβληθείσας εὐγενεῖς κυρίας, εἰς ἃς ἀφείλεται ἐν ἔτι πρὸς τὰ ἐμπρὸς βήματά μας.

ΣΧΟΛΙΚΑΙ ΑΠΟΙΚΙΑΙ

Ἐπιγραφή ἄγνωστος, παράδοξος, δυσνόητος δι' ἡμᾶς, αἵτινες ὡς τελείαν εἰκόνα παιδίου ἔχομεν καχεκτικὸν μικροσκοπικὸν ὄν, καθήμενον ἐπὶ ὥρας εἰς τὴν θέσιν του, γράφον 20—30 ὀνόματα καθ' ἑκάστην ἐσπέραν, μελετῶν δύο—τρεῖς σελίδας γραμματικῆς καὶ ἄλλας τόσας ἀριθμητικῆς, μὴ χάνον οὐδὲ στιγμὴν εἰς ἀνόητα παιγνίδια ἢ εἰς ματαίους περιπάτους, μὴ κρυγάζον, μὴ θορυβοῦν, μὴ τολμῶν οὐδὲ κἄν νὰ ὀμιλήσῃ εἰς ἡμᾶς, οἵτινες οὐδέποτε ἐσκέφθημεν περὶ τῶν ἐγκαταλειμμένων τῆς τύχης, περὶ τῆς ἀναψυχῆς αὐτῶν καὶ τῆς ἀντλήσεως νέων δυνάμεων κατὰ τὸ θέρος, χρησίμων διὰ τὴν ἐπίπονον χειμερινὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν πνεύματα καὶ σώματα παιδικὰ καταπονόμενα ἔχουσι κατὰ τὰς διακοπὰς ἀνάγκην ἀέρος, θλασσίας, λουτρῶν, ἀναψύσεως, φαιδρότητας, ἀμεριμνησίας καὶ ζωῆς.

Εἰς τὴν πόλιν τῶν Παρισίων καὶ ὁ πτωχὸς ἐργάτης καὶ ἡ δυστυχὴς χήρα καλῶς ἐννοοῦσι τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην. Ἐκεῖ τὸ δημοτικὸν συμβούλιον ἀγαπᾷ τὰ παιδία του μετὰ μητρικῆς ὄντως τρυφερότητας. Καὶ μὴ ἀρκοῦμενον εἰς τὰς συνεχεῖς βελτιώσεις, ἃς καθ' ἑκάστην φέρει εἰς τὴν σχολικὴν ἐκπαίδευσιν, μεγάλως μεριμνᾷ καὶ περὶ τῆς υγείας καὶ εὐζωίας τῶν παιδίων.

Ἐκ τοῦ ἐνδικέροντος τούτου παρήχθησαν αἱ σχολικαὶ καλούμεναι ἀποικίαι, διοργανούμεναι ὑπ' αὐτοῦ τοῦ συμβουλίου, τὸ ὅσον χάριν τοῦ σκοποῦ τούτου ἀφιέρου ἰδικίτερον κονδύλιον εἰς τὸν προϋπολογισμόν, ὅλον ἐν μεγεθυνόμενον.

Καὶ ἀναχωροῦσι μικροὶ μαθηταὶ καὶ μικραὶ μαθητρίαι ὑπὸ τὴν συνοδείαν κατὰλλήλων διδασκάλων εἰς λουτρὰ ἢ εἰς μεσογείους ἐξοχὰς, ὅπου δικέμενοι περὶ τὰς εἴκοσιν ἡμέρας. Τὸ ταξείδιον τοῦτο εἶνε ἡ ἀμοιβὴ τῶν καλῶν μαθητῶν, οὓς ὀρίζουσιν οἱ διδάσκαλοι, ὑπέκριντες οὐχὶ εἰς κομματικὰς ἀνάγκας καὶ συμφέροντα, ἀλλ' εἰς τὴν φωνὴν τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς φιλανθρωπίας.

Ἐκλέγουσιν οὐχὶ τοὺς ὑπὸ τῆς τύχης εὐνοηθέντας μαθητάς, οἵτινες μετὰ τῶν γονέων αὐτῶν ἔχουσιν ἀρθοῦν τὰ μέσα πρὸς τερπνὴν διάδυσιν τοῦ θέρους, ἀλλὰ τὰ δυστυχεῖς παιδία, ἅτινα ἄνευ τῆς προνοίας ταύτης τοῦ συμβουλίου δὲν θὰ ἠδύναντο ν' ἀφῆσθαι οὐδ' ἐπ' ὀλίγον τὴν πτωχικὴν αὐτῶν κατωικίαν· τὸ βραβεῖον δὲ δίδεται οὐχὶ εἰς τὴν εὐφυῖαν ἀλλ' εἰς τὴν ἐπιμέλειαν, οὐχὶ εἰς τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐργασίας, ἀλλ' εἰς αὐτὴν τὴν ἐργασίαν. Ποσάκις ὄντως ἡ ἐνδεικ, ἡ ἀφαίρουσα δύνανται ἀπὸ τὸ σῶμα καὶ ζωηρότητα ἀπὸ τὸ πνεῦμα ἐμποδίζει τὸ δυστυχὲς πτωχὸν νὰ κατορθώσῃ μὲ τὴν ἐπιμέλειαν του ὅτι τὸ πλούσιον, τὸ μὴ στερούμενον βοήθειας καὶ δυνάμεως καὶ ζωηρότητος! Πόσον συχνὰ ἡ ἔλλειψις προσόδου ἔχει τὴν πραγματικὴν τῆς αἰτίας εἰς τὴν ἔλλειψιν υγείας!—Καὶ ἐπιστρέφουσι τὰ πτωχὰ παιδία μὲ ζωηρὸν τὸ βλέμμα καὶ ἀνθηρὸν τὸ χρῶμα, μὲ ἐλαφρὸν τὸ σῶμα καὶ δικυγὲς τὸ πνεῦμα, λησμονήσαντα πρὸς στιγμὴν ὅτι ἡ τύχη δικίρει ἀθαιρέτως τὰ τῆς φύσεως δημιουργήματα. Οἱ δὲ γονεῖς εὐτυχεῖς ἀκούουν τὰ τέκνα των περιγράφοντα τὰς τοποθεσίας, διηγούμενα τὰ τῶν ἐκδρομῶν των, τῶν διασκέδασεων καὶ διάφορα εὐχάριστα τοῦ ταξείδιου των ἐπεισόδια. Καὶ οἱ μικροὶ Γάλλοι γνωρίζουν ἀπὸ τῆς τρυφερᾶς των ἡλικίας τὸν τόπον των καὶ μανθάνουν ν' ἀγαποῦν τὴν φιλόστοργον μητέρα των Γαλλίαν.

Καὶ σύ, ὦραία μας Ἑλλάς, μὲ τὰ γαλάζια σου τὰ κύματα, μὲ τὰ ὑψηλά σου βουνὰ καὶ τοὺς ἀπεράντους ἐλαιῶνάς σου, διατί δὲν καλεῖς καὶ σὺ τοὺς μικροὺς σου Ἑλληνοπαιδίας ν' ἀναπνεύουν τὸ γλυκὺ ἄρωμα τῶν ἀνθέων σου καὶ τὴν δροσερὰν θλασσίαν αὔραν; Διατί δὲν διώκεις τὴν ἀχρότητα καὶ ἀναιμίαν ἀπὸ τὰ πτωχὰ σου τέκνα, τῶν ὁποίων τόσην ἔχεις ἀνάγκην; Καὶ ὅμως αὐτὰ σὲ λατρεύουν καὶ τὴν τελευταίαν ρανίδα τοῦ ἀναιμικοῦ των αἵματος θυσιάζου ὁσάκις τὰ καλεῖς.

Ἀθῆναι τὴν 28 Σεπτεμβρίου 1895.

Φλωρεντία Φουντουκλή

ΠΑΣΤΕΡ Β'.

Ἐντούτοις, ἡ τάσις ἦν προῶρος ἐπεδείχθη πρὸς τὴν χημείαν, κατέστη βραδύτερον πάθος, ἱκανοποιηθὲν πληρέστατα ἐν Παρισίῳ. Μαθήματα τῆς χημείας ἐν τῇ Σορβόννῃ παρέδιδον τότε ὁ Dumas καὶ ὁ Balard, οἱ δὲ μαθηταὶ τοῦ Διδασκαλείου ἠκροῶντο τὰς παραδόσεις ἀμφοτέρων.

Ὁ Παστέρ ἰδικίτερος προσεικλύετο ὑπὸ τῆς ἡρέμου καὶ

δογματικῆς σοβαρότητος τοῦ Dumas, ὑπὸ τοῦ βραθείος πρὸς τὸ ἀκροατήριον σεβασμοῦ του, τοῦ ἐπιμελεημένου λόγου του καὶ τῶν ἐπιβλητικῶν πειραμάτων του. Ὁ δὲ Balard εἴλκευεν αὐτὸν διὰ τῆς ζωηρότητος καὶ τῆς θέρης τοῦ λόγου του.

Τὰ μαθήματα τοῦ Dumas τὸν ἐνεθουσίουν. Ἡμέραν τινα, γενομένου πειράματος περὶ τῆς στερεοποιήσεως τοῦ αἰρίου τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος, ὁ Dumas ἐζήτησε μανθάλιον, ἕνα θέση ἐντὸς αὐτοῦ τὸ ἐκ τοῦ μηχανήματος τοῦ Thilolier ἐξεργόμενον αἶριον τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος. Ὁ Παστέρ ὄρμηξ καὶ δέχεσθαι ἐν τῷ μανθάλιῳ του τὸ παγωμένον τεμάχιον. Ἐπανελθὼν δὲ εἰς τὸ Διδασκαλεῖον, ἐπαναλαμβάνει διὰ τοῦ μηχανήματος τοῦ Σχολείου τὸ ὑπὸ τοῦ διδάσκαλου χημικοῦ ἐκτελεσθὲν πείραμα, ὑπὸ τὰς ὄψεις τοῦ προσωπικοῦ τῆς Σχολῆς. Ὁρμηξ σκευτικῶς δὲ ἐφύλαξεν ὡς ἱερὸν τι τὸ εἰς τὸν Dumas δανεισθὲν μανθάλιον του.

Κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἐξόδων, ἦτοι τὰς Κυριακάς, ἀντι νὰ ἐπιδίδεται εἰς διασκέδασεις φυσικὰς εἰς τὴν ἡλικίαν του. Ὁ Παστέρ ἐνεκλείετο ἐν τῇ Σορβόννῃ μετὰ τοῦ Barruel, προπαρασκευαστοῦ τῶν μαθημάτων ἀμφοτέρων τῶν καθηγητῶν. Τὰς ἡμέρας δὲ τῶν ἀναπαύσεων καὶ τὰς ἐσπέρας του ἀφιέρου εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ Σχολείου καὶ εἰς τὸ ἐργαστήριον. Εἰς τὰς ἀνάγκας δὲ ταύτας ἐπιστημονικῶς ἀναζητήσεις ἀφείλεται κυρίως ἡ πρώτη ἀνάπτυξις καὶ ἡ ἀναλαμπὴ τῆς θαυμασίας μεγαλοφυΐας του.

Ἐνὸσφ εὐρίσκατο ἔτι ἐπὶ τῶν βάθρων τοῦ Σχολείου, ἤρχισε τὰ θαυμάσια ἔργα του περὶ τῆς Κρυσταλλογραφικῆς ἀσυμμετρίας, ἣν ἀνεκάλυψεν ὡς ἐκ τῶν ἐμβριθεστάτων σπουδῶν αὐτοῦ περὶ τοῦ τάρταρικοῦ ὀξέος καὶ τοῦ ὁμογενοῦς αὐτοῦ παραταρταρικοῦ ὀξέος.

Ἡ δὲ ἐργασία του ἐπὶ τῶν ὀρατῶν ἰδιοτήτων τοῦ τάρταρικοῦ καὶ παραταρταρικοῦ ὀξέος, ἣτις ἀνέτρεψε τὰς ἐπὶ τῆς Κρυσταλλογραφικῆς ὑπαρχούσας θεωρίας, κατέπληξε καὶ ἐθάμβωσε τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν. Ἄλλ' ἐπειδὴ πάντες δὲν παρεδέχθησαν τὴν ἀνεκάλυψιν ταύτην ἐξ ἐφόδου, ἡ Ἀκαδημία διώρισεν ὡς ἐξελεγκτὴν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Παστέρ τὸν διδάσκαλον χημικὸν Βιοί, ὃν ἐπεφόρτισε νὰ ὑποβάλλῃ ἐγγράφως τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξελέξεως. Οὗτος δὲ μετ' ἐπισταμῆν ἀναζητήσιν χημικῶς καὶ ἐπιστημονικῶς ὅλων τῶν δοξασιῶν τοῦ Παστέρ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, εἶπεν αὐτῷ συγκεκριμένως εἰς ἄκρον: Ἐτέκνον μου, ἡγάπησα τοσοῦτον τὰς ἐπιστήμας κατὰ τὸν βίον μου, ὥστε εἰς ἐκάστην νέαν ἀνεκάλυψιν αἰσθάνομαι πάλιν ὡς χροᾶς. Εἶμι δὲ ὁ πρῶτος ἀνεκάλυψις τὴν πόλωσιν εἰς τὰς χημικὰς οὐσίας, καὶ ἐπὶ τριακονταετίαν ὑπεστήριξεν ἐπανειλημμένως, ὅτι ἡ σπουδὴ τῶν χημικῶν οὐτιῶν καὶ ἡ ἐνέργεια αὐτῶν ἐπὶ τῆς κυκλικῆς πολώσεως ἦτο τὸ βεβαιότερον μέσον τοῦ νὰ εἰσχωρήσῃ τις εἰς τὴν ἐνδοτέραν σύνθεσιν τῶν σωμάτων. Καὶ ἐνῶ ἐφίλοντο παραδεχόμενοι τὰς συμβουλὰς μου, ἐντούτοις δὲν ἠκολούθουν αὐτάς. Καὶ ἰδοὺ, τώρα ἀνακρίνεσαι σὺ, νεανίας ἔτι, ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ κἄπως ἀπογοητευμένου γέροντος ἀναδεικνύμενος κύριος ἐξόχου ἐργασίας, δικλῶν τὰ σκότη τῆς περιφάνου συμβουλῆς τοῦ Mitscherlich καὶ πλάττων νέον κεφάλαιον τῆς Κρυσταλλογραφικῆς χημείας.

Καὶ ὄντως ἡ σύνθεσις καὶ ἡ φύσις τοῦ παραταρταρικοῦ ὀξέος εἶχον τοῦ λοιποῦ σφρημηθῆ. Νέα οὐσία ἀριστεροῦ τάρ-

ταρτικοῦ ὀξέος, ἀληθῶς καταπληκτικὴ, ἕνεκα τῶν ἰδιοτήτων αὐτῆς, εἶχεν ἀνεκάλυφθῆ. Ἡ φυσικὴ καὶ ἡ χημικὴ ἐπιπολίζοντο ἤδη ὑπὸ νέων γεγονότων καὶ θεωριῶν μεγάλως ἀξίας.

Ἐνθυμοῦνται ἀκόμη τὴν βραθεῖαν ἐντύπωσιν, ἣν ἐπροξένησε πρὸς τῷ σοφῷ κόσμῳ ἡ Κρυσταλλογραφικὴ καὶ χημικὴ ἐργασία τοῦ Παστέρ καὶ ἕκαστος ἀνέμεινε, ὅτι ἦ ἀφιέρου τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου του εἰς τοιοῦτουείδους σπουδὰς, ἀλλὰ τὰ γεγονότα ἀπέδειξαν τὸ ἐναντίον.

Τῷ 1852 ὁ Παστέρ ὠνομάσθη ἀναπληρωτικὸς καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου ἐν Στρασβούργῳ.

«Νεαρέ μου φίλε, ἔλεγε μετὰ τινα χρόνον ὁ πολὺς Biot πρὸς τὸν Παστέρ, παρουσιάζων αὐτὸν πρὸς τὸν Mitscherlich, δύνασαι νὰ καυχήθῃς ὅτι ἔκαμες κάτι τι μέγα, ἀνεκάλυψας ἐκεῖνο ὅπερ διέφυγε τὸν νοῦν ἀνθρώπου, ὅλος ὁ φίλος μας οὗτος.

«Ἐσπούδασα, προσέθηκεν ὁ Mitscherlich, ἀπευθυνόμενος ἐπίσης πρὸς τὸν Παστέρ, μετὰ τινας δυσθυμίας ἀλλὰ μετὰ τοσαύτης προσοχῆς καὶ ἐπιμονῆς τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας τῶν δύο αὐτῶν ἀλάτων, ἅτινα ἀπέτελεσαν τὸ πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν ὑπόμνημά μου, ὥστε, ἐὰν δὲν κατόρθωσα νὰ εὕρω ἐκεῖνο, ὅπερ ὑμεῖς ἀνεκάλυψατε καὶ ἀπεδείξατε, τοῦτο ἐγένετο διότι ὑμεῖς ὠδηγεῖσθε ἕως ὑπὸ προῦποκειμένης τινὸς θείας ἰδέας».

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Ἄννα Σερούτου

ΕΝ ΕΙΚΟΣΑΗΜΕΡΟΝ ΕΝ Τῷ ΑΡΣΑΚΕΙῳ Ε'.

Ἡ πρώτη ἡμέρα ἐτελείωσε πλουσίαν εἰς ἐντυπώσεις ποιητικὰς, εἰς αἰσθημάτων ἀντίθετα, εἰς ἐξέγερσιν ἀναμνήσεων, εἰς ψυχολογικὰς μελέτας, εἰς γνωριμίας μετὰ προσώπων νέων, ἐκτὸς τοῦ συνήθους κύκλου καὶ τῆς σφαίρας, ἐν ἣ μονοτονίως ἀπὸ τινων ἐτῶν ζῶμεν.

Καὶ ἐξ ὅλων αὐτῶν τῶν ἐντυπώσεων μία φαίνεται ἐπικρατοῦσα καὶ κυριεύουσα τῶν ἄλλων. Πιρρήγορος, ἐνθαρρυντικὴ, γεννώσα ἐλπίδας πολλὰς διὰ τὴν γενεάν μας, διὰ τὴν φυλὴν μας, διὰ τὸν ἐθνισμόν μας.

Δὲν πρόκειται περὶ τῆς σοφίας τῶν μαθητῶν, ἀλλ' οὔτε περὶ πιστοποιήσεως ὅτι ἡ ἐκπαιδευσίς μας εἶναι τελεία, ὅτι τὰ σχολεῖά μας εἶναι ἐφαμίλλα τῶν εἰς πολιτισμένους τόπους λειτουργούντων.

Αὐτὰ ἔλα δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ τὰ ἀντιληφθῶμεν εἰς μίαν ἡμέραν. Πρόκειται ἀπλούστατα περὶ τῆς εὐμορφίας, περὶ τῆς κομψότητος καὶ χάριτος, περὶ τῆς υγιῶς ὄψεως τῶν πλείστων ἐκ τῶν ἐξεταζομένων νεανίδων.

Ἄλλοτε ἡ ἐπίσκεψις εἰς τὰ σχολεῖα, ὅπου ἰδίχ φοιτοῦν παιδία τῶν πτωχῶν τάξεων, ἐγένετο ἀπελπιστικῶς περὶ τοῦ ἐκφυλισμοῦ μας σκέψεις. Τύποι ἐλεεινοί, πρόσωπα πλαδαρά, φυσιογνωμίαι χωρὶς ζωὴν καὶ ἐκφρασιν, κόκκαλα πεταγμένα ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, ὄγκοι ἀκνώνιστοι καὶ ἄσχημοι, ἐνδυμασίαι ἀκαλαίσθητοι, καθαρύτης ἀμφίβολος, ἀκαταστασίαι παροιμιώδης, ἰδοὺ τὰ γενικὰ συστατικά τοῦ μαθητευομένου κόσμου τοῦ παρελθόντος.

Σήμερον ἐκ τῶν ἐκατὸν τριακοντα κορασιῶν, αἵτινες παρατάσσοντο ἐντὸς τοῦ δικερίσματός μας, αἱ πλεῖστα εἶναι

ευειδεῖς, κομψαί, με πτωχὴν, ἀπλῆν, ἀλλὰ καλαίσθητον ἐν-
 δυμασίαν, με πρόσωπα νοήμονα, με μάτια ἔξυπνα καὶ ζωη-
 ρά, με αἶμα τέλος εἰς τὰς φλέβας. Εἶναι Ἑλληνίδες. Αὐτὸ
 κανεῖς μισέλλην δὲν θὰ μᾶς τὸ δικιλονεικήσει, ὅταν τὰς
 ἴδῃ με τὸ σεμνὸν παράστημα, με τὰς ἁρμονικὰς κατὰ τὸ
 πλεῖστον γραμμὰς, με τὴν λεπτὴν ἐκείνην ἔμφυτον ἀριστο-
 κρατικὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου, τὴν κληρονομηθεῖσαν παρὰ
 τῶν ἀρχαίων γυναικῶν τῶν Ἀθηναίων. Βεβαίως ὑπάρχουν καὶ
 ἄσχημοι μεταξὺ αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ αὐταὶ εἶναι ὀλίγα με κα-
 λὸν ἐξωτερικόν, συμπληθητικὸ μᾶλλον.

Τὰς περετῆρον ἰδέξ, ὅταν ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην προσ-
 ἤρχοντο, ἵνα δώσουν τὴν ἐκθεσίαν των. Ἡ εὐχαρίστησις τῆς
 ὑπερδὴποτε ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τοῦ ἐριχλάτου αὐτοῦ, τοῦ ξεμ-
 περδεύματος ἀπὸ δύο μαθήματα, ἡ ἰδέα ὅτι ἐλευθερεῖ δι'
 ὅλην τὴν ἐσπέρην θὰ ἠδύνατο νὰ ἀναπνεύσῃ ὀλίγον δροσε-
 ρὸν ἀέρα, ἐξωογόνει τὰ πρόσωπά των, ἠλέκτριζε τὰς κινή-
 σεῖς των. Δὲν ἐσκέπτοντο καὶ πλέον τί ἔγραψαν καὶ τί δὲν
 ἔγραψαν. Αἱ ἐκθέσεις ἐτοποθετοῦντο ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐστι-
 θαγμέναι εἰς δέματα, εἰς σωρούς, ἄλλων σύντομοι εἰς ἡμιέ-
 λιδα, ἄλλων σχοινοτενεῖς εἰς φυλακίαν ἀτελείωτον, ἄλλων
 διακρινόμεναι διὰ τὴν ἔλλειψιν πάσης ἰδέας, πάσης καλλι-
 πείας, ἄλλων διὰ τὴν πολλὴν ἐπιτήδευσιν, καὶ ἄλλων διὰ
 τὴν φυσικὴν ἀφέλειαν καὶ χάριν, αἱ ὀλιγώτεροι βεβαίως καὶ
 σπανιότεραι αὐταί.

Τὸ περιεργὸν δὲ εἶναι ὅτι δὲν μοι ἤρσαν ποσὼς αἱ ἐκθέ-
 σεῖς τῶν ἐνδεδειγμένων ὡς σοφωτέρων μαθητηρίων, ἀδικρι-
 τως τῶν σχολείων. Κάθε φράσις των, κάθε περίοδος των
 ἐφαίνετο ἐπιζητούσα νὰ κάμῃ τρόπον τινὰ ἐντύπωσιν, νὰ ἐλ-
 κύσῃ τὴν προσοχὴν. Ἐν εἶδος pedantisme ἀνακρόστου διὰ
 νέας κόρας. Ἐνοεῖ τις ὅτι ὑπερφύλιος ἐγωϊσμός, ὑπερβολικὴ
 αὐτοπεποίθησις, ἰδέαι περυσιωμέναι ἀνεκκυκλῶντο εἰς τὰς κε-
 φαλας τῶν γραφουσῶν, αἵτινες—κατὰ τὴν κακὴν τῶν σχο-
 λείων μας συνήθειαν—χάουον τὴν ἀξίαν των ἐκ τῶν θαυμα-
 στικῶν καὶ τῶν ἐπαίνων καὶ τῶν ἐγκωμίων, τὰ ὅποια ἀκρι-
 τως παρὰ τῶν διδασκάλων ταῖς ἐπιδαψιλεύονται.

Καὶ ὡς δὲν με ἤρσαν αἱ ἐκθέσεις, δὲν με ἤρσε καὶ τὸ
 ἐξωτερικόν των ἐξ αὐτῶν. Τὸ βλέμμα των ἐφαίνετο νὰ σᾶς
 λέγῃ: ἐγὼ εἶμαι σαφὴ! Τὸ βῆμά των, ἡ φωνὴ των, αἱ κι-
 νήσεις των, αἱ πρὸς τὰς ἄλλας διδόμεναι συμβουλαὶ καὶ ὀδη-
 γίαι των, πάντοτε ἐμπρός, πάντοτε πανταχοῦ παρούσαι,
 πάντοτε ἐξηγουσαι αὐταὶ καὶ μόναι τί ἐδιδάχθησαν καὶ πῶς
 καὶ πότε δὲν με διέθετε διύλου εὐνοϊκῶς πρὸς αὐτάς.

Μία μόνη, ἡ ραλλιοῦχος τοῦ Ἀρσακείου διὰ Ἄννα Πα-
 λαιολόγου, ἐπέδειξεν ἀληθῆ μετροφοροσύνην τοιαύτην, ὥστε
 δύο μόνον πρὸ τῆς λήξεως τῶν ἐξετάσεων ἡμέρας ἔμαθον
 ὅτι εἶχε λάβει τὸ Βάλλειον. Οὕτε ἐφώναζεν, οὕτε ἠκούετο,
 οὕτε ἐκινεῖτο τι δυνάμενον νὰ τὴν διακρίνῃ τῶν ἄλλων. Ὁ-
 μίλει σιγὰ καὶ κόσμικα, με τὸ γελαστόν πάντοτε πρόσωπόν
 της καὶ ἄφινε νὰ ζητοῦν νὰ τὴν ἴδουν, χωρὶς αὐτὴ νὰ ἐπι-
 βάλῃ πουθενὰ ἐκυστήν.

Η ΦΩΛΕΑ ΤΗΣ ΑΗΔΟΝΟΣ

Ἐντὸς μικροῦ καὶ ἀπερίττου δάσους, οὕτινος τὰ πτηνὰ με
 γνωρίζουν, συνήνηται φωλεὰν ἀηδόνος. Τέσσαρες νεοσσά, γυ-

μοὶ καὶ τρέμοντες εὐρίσκονται ἐν αὐτῇ συνεσπειρωμένοι οἱ
 μὲν ἐπὶ τῶν δέ, τοσοῦτον συνεσπυγμένοι, πρὸς ἀλλήλους,
 ὥστε μόνις διακρίνονται αἱ μεγάλα κεφαλαὶ των καὶ οἱ ἔτι
 μεγαλείτεροι μέλκνες ὀφθαλμοὶ των.

Ἐξεκολάφθησαν προχθὲς καὶ χθὲς καὶ δὲν βλέπουσιν ἐπομέ-
 νως, ἐὰν ὑπάρχουν δένδρα καὶ φῶς, θ' ἀπέθνησκον δὲ ἐὰν τὰ
 ἐγκατέλειπον. Ἄλλ' ἡ καρδίαν τῶν γονέων των πάλλεται δι'
 αὐτὰ ὑπὸ στοργῆς ἀληθῶς μητρικῆς.

Ἰστανται ἐκεῖ ἀμφότεροι, ὄρθιοι ἐπὶ τοῦ χεῖλους τῆς φω-
 λεᾶς, κλίνοντες τὰ ῥάμφη αὐτῶν πρὸς τὰ τέσσαρα ἀνοικτὰ
 ῥάμφη τῶν μικρῶν. Ἀξιοπερίεργον εἶναι μεθ' ὁποῖας ἐνεργητι-
 κότητος αὐτὰ ἐκτείνουν τὸν λαϊμόν! Καὶ ὁ πατήρ καὶ ἡ μή-
 τηρ, οἵτινες ἐκκμον προμήθειαν τροφῆς ἐν τῷ φάρυγγι, χύ-
 νουν οὕτω ἐν αὐτοῖς τὴν πρώτην τροφήν, τὸ μέλι καὶ γάλα
 τῆς μετέπειτα θρέψεώς των.

Πόσον χαρίεσσα εἶναι ἡ οἰκογένεια αὕτη καὶ πόσον ἀγα-
 πῶσι τὴν ζωὴν καὶ οἱ εἶξ! Αἱ ἡλικιαὶ ἀκτίνες διαθέουσι
 διὰ τῶν κλάδων καὶ λεπτῶν ἄρωμα ἀνέρχεται ἐκ τῆς κοι-
 λάδος. Εἶναι ἡ μετὰ τοῦ φωτός παίζουσα ζωὴ ἐν τῇ γλυ-
 κείᾳ θερμότητι τοῦ Μαΐου. Ἐνίοτε ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ
 διακόπτουσι τὴν δικνομήν των, ἀποθυμάζοντες τὰ νεογέν-
 ητα μετὰ τὸ εὐχαριστημένον ἐκεῖνο ὕφος καὶ τὰς ἠρέμους
 καὶ θωπευτικὰς τῆς κεφαλῆς κινήσεις, τὰς ὁποῖας παρκτη-
 ροῦμεν εἰς τὰ πτηνὰ. Θυμάζονται οὕτω ἀμφότεροι σιωπη-
 λῶς καὶ αἱ χαρίεσαι κεφαλαὶ των πλησιάζει ἡ μία πρὸς
 τὴν ἄλλην καὶ συνάπτουν τὰ ῥάμφη αὐτῶν, ὡς ἐν ἐρωτικῷ
 φιλήματι! καὶ συσκέπτονται.

Νέφος τι αἴφνης δροσίξει τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ ὁ μὲν πα-
 τὴρ ἀπέπη, ἡ δὲ μήτηρ κατέρχεται ἐν τῇ φωλεᾷ, συμπτύσ-
 σει τοὺς πόδας ἐπὶ τῶν τρεμόντων μικρῶν, καλύπτει αὐτὰ
 διὰ τῶν πτερυγῶν της, κατακαμβάουσα αὕτη μόνη τὴν φω-
 λεὰν ὅλην, ὡς μικρὰ κοραεῖς ἐκτυλίσσουσα τὴν ἐσθῆτα αὐ-
 τῆς. Ἐν τούτοις τὴν κεφαλὴν κρατεῖ ὑψηλότερα, ἵνα δύνα-
 ται νὰ ἐπισκοπῇ τὰ περίξ ὑπὲρ τὸ χεῖλος τῆς φωλεᾶς. Ἄλλ'
 ἰδοὺ ὁ πατήρ ἐπανερχεται, ἐπικάθηται ἐκ νέου πρὸς τὸ ἄκρον
 τῆς φωλεᾶς, ὡς καὶ πρότερον, καὶ κλίνων τὸ ῥάμφος του
 πρὸς τὸ τῆς συντρόφου αὐτοῦ, μεταδίδει εἰς αὐτὴν τὸν δεῖ-
 πνόν της. Φέρει πρὸς αὐτὴν τὰ προτιμώμενα φαγητά, καὶ
 δὲν τὴν ἀφήνει ν' ἀνησυχῇ διὰ τὴν τροφήν της.

Αἱ τρέμουσαι πτέρυγές της καὶ τὸ φέισσον μικρὸν σῶμα
 της σαφῶς ἐμφαίνουσι ὅτι δὲν ἀποτροπιάζεται τὸν τρόπον
 τοῦτον τοῦ ζῆν, διότι μετ' ἀγγαλιόσεως λαμβάνει παρὰ τοῦ
 ἄρρενος τὴν δι' αὐτὴν προωρισμένην τροφήν. Ἐπανειλημέ-
 νως ὁ σύζυγος φεύγει καὶ ἐπανερχεται ταχέως, συμπληρῶν
 τοιουτοτρόπως τὸ γεῦμά της.

Ἐν τούτοις κοπιάζουν πολλὴ ἀμφότεροι πρὸς συνήρητον καὶ
 περιθάλψιν τῆς νεοτῆς αὐτῶν οἰκογενεῖας. Διὰ τοῦτο σήμε-
 ρον φαίνονται σοβροί, ἐνῶ πρὸ δέκα πέντε ἡμερῶν διήρχοντο
 τὰς ἡμέρας αὐτῶν πικρῶντες, ἰπτάμενοι ἀπὸ κλάδου εἰς κλά-
 δον, καταδιωκόμενοι, ψάλλοντες, ἀγαπώμενοι. Ἦδη δὲν
 παίζουσι πλέον, δὲν χορεύουσι πλέον, δὲν ἀγαπῶνται πλέον
 διὰ τοῦ ἰδίου τρόπου· εἶναι οἰκογενειαίχα, ἐπιφορτισμέναι
 τὴν ἀνάπτυξιν νέας γενεᾶς.

Ἐνόσω τὰ προσφιλῆ αὐτὰ μικρὰ στεροῦνται πτείλων, ἀ-
 νάγκη νὰ θέτουν ἐντὸς τοῦ ῥάμφους των τὴν τροφήν αὐτῶν,

ὡς ἐκ τῆς μικρᾶς ἡλικίας των. Ἀνησυχοῦν διὰ τὸ μέλλον
 των, τὰ ἀγαποῦν καὶ ἔως ἐκεῖνα ποτὲ δὲν θὰ ἐνοήσουν
 τὴν τρυφεράν αὐτὴν στοργὴν τῆς μητρός των. Θὰ πετάξουν
 εὐθὺς, ἄμα ὡς ἡ μήτηρ αὐτῶν τὰ διδάξῃ τὴν χρῆσιν τῶν πτε-
 ρύγων καὶ θὰ ἐγκαταλείψωσιν αὐτὴν ἐν αἰφνιδίᾳ μονώσει,
 μὴ ἀναμνησκόμενα τῆς παιδικῆς ἡλικίας των.

« Ἡ στοργὴ καθὼς οἱ ποταμοὶ βρῖναι κατιούσα ἀλλ' οὐδέ-
 ποτε ἀνιούσα... »

Τί σκέπτονται σήμερον ἡ ἀηδὼν αὕτη μετὰ τοῦ συντρό-
 φου της; Ἀναμφιβόλως δὲν ἔχουν ὡς θέμα ἀνησυχίας τὴν
 μέλλουσαν ἐγκατάστασιν τῶν υἱῶν των ἢ τῶν θυγατέρων
 αὐτῶν, τὰ κοινωνικὰ ἐπαγγέλματά των, ἢ τὰς ἀρχὰς τῆς
 τιμῆς, αἵτινες ὀφείλουσι νὰ διέπουν τὸν βίον καὶ τὸ στάδιόν
 των. Ἀναμφιβόλως δὲν ταράσσονται ὑπὸ τῶν συμπεροντολο-
 γικῶν ὑπολογισμῶν, οἵτινες δολίως ἀπαχαλοῦν συνεχῶς τὰς
 ἀνθρωπίνους διανοίας.

Ἄλλ' εἰς ποίαν σχολὴν ἢ σύζυγος, πρὶν ἢ γείνη μήτηρ,
 ἐξέμαθε τὴν κομψὴν κατασκευὴν τῆς φωλεᾶς, ἐνθα θὰ ἐνα-
 ποθέσῃ τὰ ὡς αὐτῆς, ἐνῶ μόνις ἡ ἡλικία της ἀριθμεῖ ἐν
 ἔτος; Τίς ἐδίδασκεν αὐτὴν ὅτι ὄφειλε τοιουτοτρόπως νὰ κα-
 τασκευάσῃ τὴν φωλεὰν καὶ οὐχὶ ἄλλως; Τίς ὠμίλησεν αὐτῇ
 περὶ τῆς ἀναγκαίας θερμότητος κατὰ τὴν ἐπώασιν καὶ ἐκ-
 κόλαψιν τοῦ γεννηθέντος ὡσὺ καὶ τίς τῇ εἶπεν ὅτι μένουσα
 ἐπ' αὐτῶν ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας θὰ τὰ ἐξεκόλαπτεν; Κα-
 τάστασις ἐκνευριστικὴ, μ' ὅλην τὴν ἀνακούφισιν ἣν αἰσθάνε-
 ται καὶ ἀνυπόφορος διὰ τὴν ζωηρότητά της, ἀλλὰ τὸ ἐν-
 στικτὸν συγκρατεῖ αὐτὴν.

Ὅταν δὲ τὰ ὡς ἐκκολάπτωνται, τίς τὴν ἐδίδαξε ν' ἀπο-
 σύρηται τῆς φωλεᾶς, καὶ ὅτι ἐπειδὴ τὰ μικρὰ αὐτὰ ὄντα εἶ-
 ναι ζῶντα, ὀφείλει ν' ἀναζητήσῃ ἀνάλογον δι' αὐτὰ τροφήν;
 Τίς βιάζει αὐτὴν νὰ διέρχεται δεκαπέντε ἀκόμη ἡμέρας με-
 τὰ τὰς πτέρυγας τεταμέναις ἐπὶ τῆς φωλεᾶς, κατὰ τὴν μᾶλλον
 κοπιαστικὴν στάσιν, ἣν δύναται τις νὰ φαντασθῇ δι' ἐν πτη-
 νόν, ὅπερ ὀφείλει νὰ κοιμᾶται ἐπὶ τῶν ποδῶν του;

Ὅταν δὲ ἡ μεταμόρφωσις θὰ συντελεσθῇ, ἐν μικρὸν πτη-
 νόν θὰ εὐρεθῇ ἐκεῖ, ἀλλὰ λίαν ἀσθενές, ὅπως ἐκτεθῇ εἰς τὴν
 ἀτμόσφαιραν καὶ διὰ τοῦτο εἰσέτι δὲν ἐξέρχεται. Προηγου-
 μένως τὸ λευκὸν τοῦ ὡσὺ περιεκύκλου αὐτὸ καὶ τὸ λεύκωμα
 αὐτὸ εἶναι ἀκριβῶς ἡ τροφή του· ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον σχη-
 ματίζεται ἐξ ὀλοκλήρου, οἱ πόδες καὶ αἱ πτέρυγες ἀποσπῶν-
 ται, ἡ κεφαλή ἀνεγείρεται ἐκ τοῦ στήθους, καὶ δὲν ζητεῖ
 εἰμὴ νὰ ἐξέλθῃ τῆς φωλεᾶς του.

Κατόπιν τὸ ῥάμφός του περιεκαλύπτεται ὑπὸ εἶδους τινὸς
 μίλτου, ὑπερπίπτει μετὰ τὴν ἐκκόλαψιν, καὶ διὰ τοῦ ῥάμ-
 φους τούτου θραύει τὸ κέλυφος καὶ περᾶ διὰ τῆς ὄπης τὴν
 κεφαλὴν, βοηθούμενον δὲ ὑπὸ τῶν πτερυγῶν ἐλευθεροῦται ἐξ
 ὀλοκλήρου....

Φωλεὰ ἀηδόνων! εἶσαι δι' ἐμὲ τόσῳ μεγάλη, ὅσον ὀλό-
 κληρον τὸ ἡλικιὸν σύστημα, μεθ' ὅλων τῶν κόσμων του, καὶ
 μοὶ καλεῖς οἰκειότερον. Μοὶ λέγεις διὰ τῆς γλυκεῖας διαλέ-
 κτου σου, ὅτι ἐκεῖνος ἔστις ἔπλασε τὴν ἀηδὼν, ἐπρονόησεν
 ἵνα ἡ φωνὴ αὐτῆς μένη ἐν τῷ ἄσματι τῆς ἐσπέρας καὶ ὅτι ἡ
 μυστηριώδης καὶ ὑπερτάτη Δύναμις, ἣτις ἔπλασε τὸν κόσμον,
 ἔδωκεν αὐτῷ νόμους συνδιαλέξεως! Οὐδεμίαν ἰδέαν εἶναι ἀ-
 πλουστέρα ταύτης καὶ μεγαλοπρεπεστέρα! Οὐδεμίαν ἄλλη

ἱκανοποιεῖ κάλλιον τὴν ἀνάγκην τοῦ μανθάνειν. Ἡ φύσις εἶ-
 ναι ἀληθῶς ὀρακτὴ! Μικρὸν τοῦ νὰ ἀποστρέψωμεν τοὺς ὀ-
 φθαλμούς, ὁσάκις συναντῶμεν αἰσθητὸν τι σχῆμα τῆς αἰωνίας
 καλλονῆς, τὸ θαυμάζομεν τοῦναντίον καὶ ἀναγνωρίζομεν
 αὐτὸ πιστῶς ὡς μαθηματικὴν τινὰ ἀλήθειαν. Μήπως ἡ φύ-
 σις δὲν εἶναι μήτηρ μας; Διήλθομεν ἄρα ὄραξ θαυμασιωτέ-
 ρος καὶ διδακτικωτέρας ἐκείνων, καθ' ἃς συγχρωτιζόμεθα οἰ-
 κείως μετ' αὐτῆς εἰς τὸ βάθος σιωπηλῶν δασῶν;

Ἐκ τῶν τοῦ Camille Flammarion

ΛΥΚΟΦΩΣ

Λατρεύω τὸ λυκόφως. Μετ' ἀγγαλιόσεως βυθίζω τὸ βλέμμα
 ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν ἄκρην τοῦ ὀρίζοντος, ὅπου ὁ ἥλιος ὅλος
 ἐρυθρὸς ἀκόμη πλησιάζει νὰ ἐξαφανισθῇ. Αἱ τελευταῖαι ἀκτι-
 νές του ἀπλούμεναι περίξ πληροῦσι τὴν καρδίαν μου ἐκστά-
 σεως. Εἰς τὸ ἐκλείπον φῶς τῆς ἡμέρας ἀνευρίσκω τέρψιν, χα-
 ράν καὶ ἀπόλαυσιν.

Ἰδοὺ ἀπεκρῦθη κατὰ τὸ ἤμισυ ἦδη ὁ ἀλαζὼν ἀστὴρ τῆς
 ἡμέρας, ἀλλὰ δέσμη ἀκτίνων του, διαπερῶσα τὰ περιβάλ-
 λοντα αὐτὸν νέφη, ἀπλοῦται ὡς λεπτοφύης πέπλος μυρίων
 καὶ μεταβλητῶν ἀποχρώσεων καὶ θλωμένη ἐπὶ τῶν ἐδῶ καὶ
 ἐκεῖ ἐσπαρμένων νεφῶν, ποικίλλει τὰς μορφὰς των ὑπὸ τὰ
 φανταστικώτερα σχήματα. Καὶ ἐδῶ μὲν ἀναφαίνονται ἡφαί-
 σταια ἐν ἐνεργείᾳ μετὰ τῶν ὑψηλῶν αὐτῶν κορυφῶν, ἀφανι-
 ζόμενα καὶ πάλιν ἀναφαίνόμενα. Ἐκεῖ μαγικόν τι πυροτέ-
 χημα ἐκπέμπει σπινθηρὰς μυριάδων χρωμάτων. Μικρότερον
 πόλις μετὰ τῶν ἐνεργῶν κτιρίων, πύργων καὶ κωδωνοστα-
 σίων της· πάντα ταῦτα, ὡς ἀναπλεγόμενα, ἀναδίδουσι ἐναλ-
 λὰ λάμψεις φαντασιώδεις, ἀκτίνας ποικιλοχρόους. Ὅποια
 εἰκὼν φαντασμαγορικὴ ἀνωτέρα πάσης περιγραφῆς! καὶ πό-
 σον ἡ ὄψις της δύναται ν' ἀποκοιμίσῃ ἐντὸς ἡμῶν πᾶσαν
 θλῆψιν καὶ πικρίαν. Νομίζω ὅτι εὐτυχῶ!

Αἱ ἐντυπώσεις διαδέχονται ἀλλήλας ταχέως, ἡ σκέψις
 ἀφίπταται πρὸ τοῦ θαυμασίου αὐτοῦ μεγαλείου, ἀλλ' ἡ ψυχὴ
 ἐπιθυμεῖ νὰ ἐμμείνη εἰς τὸ ἐξάισιον αὐτὸ θέαμα καὶ ὁ ὀφθαλ-
 μός, ὃν ἡ μαγικὴ αὕτη ὀπτασία θέλγει, παρασύρεται ἔτι εἰς
 τὴν ἄμεσον διαδοχὴν εἰκόνων φαειρῶν, καὶ κλείεται ἡσύχως,
 ὅπως ἐντροφήσῃ ἔτι ἀπολαυστικώτερον εἰς αὐτάς.

Ἀπεκρῦθη ὁ ἥλιος ὀλοτελῶς. Ἦδη ἡ φύσις εὐγνωμονοῦσα
 παρίσταται προσεκτικὴ εἰς τὸ τελευταῖον αὐτοῦ χαῖρε, τὸ
 ὅπου πρὶν ἢ καταβῆ ἐκ τοῦ θρόνου του, καὶ ἐξαφανισθῇ
 ὑπὸ τὸν ὀρίζοντα, πέμπει πρὸς αὐτὴν ἐν εἴδει χρυσιζούσης
 λάμψεως. Σύνουσι καὶ ἐγὼ ἀκολουθῶ τὴν παγκόσμιον ταύτην
 μεταβολὴν τῶν ὄντων. Τὸ ἀρχόμενον σκότος ἐξεγείρει τὴν
 καρδίαν μου τῆς νύκτος εἰς ἣν τὴν εἶχε καταβυθίσει τὸ φῶς
 τῆς ἡμέρας.

Λατρεύω τὸ λυκόφως.

Ἀνθὴ X. Βασιλειάδου

ΤΙ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ

Αἱ γυναῖκες συνήθως κοπιάζομεν πολλὴ δι' ἀνωφελῆ ἐργα-
 σίαν, ἣτις καθιστᾶ τὸν βίον μας φορτικόν. Τὴν ὡς ἐκ τούτου
 δὲ δυσθυμίαν μας μεταδίδομεν καὶ εἰς τὸν σύζυγον καὶ εἰς
 τὰ τέκνα, εἰς τοὺς ὁποίους εἶναι ἀπηγορευμένον νὰ θιζῶσιν ἢ

μετακινήσῳσι τι, ἐκ φόβου μὴ ρυπάνωσιν αὐτὸ ἢ καταστρέψωσιν ἁρμονίαν γελόσιν. Ἄς εἶναι αἱ ὕλοι τῶν παρθύρων ὀλιγώτερον στιλπνά, ἐν ἢ χρεῖν τὸ κλέσθ, ἀλλ' ἢ ἐν τῷ οἴκῳ εὐθυμία τῆς οἰκοδοσιότητος ἔστω γλυκεῖα καὶ ἐλευστική. Τὰ τέκνα μὲς ἂς ἔχωσιν ἐξ ἁπλοῦ πνίου ἐμπροσθέλλας, ἄνευ στολισμάτων ἢ κεντημάτων, ἀλλ' ἂς ὀδηγῶμεν αὐτὰ τακτικὰ εἰς περίπτωτον.

Αἱ γυναικες τῶν εὐπόρων τάξεων, κακῶς ποιῶσι διαρχόμενοι τὸν κεντρὸν τῶν εἰς ἐργόχειρα ἐπὶ κανναβῶν, καὶ κεντηματὰ διάφορα, τὸσον ἀνωφελῆ εἰς αὐτάς, ὅσον καὶ βλαβερὰ εἰς τὴν ἔρξιν καὶ κοπιαντικὰ τοῦ πνεύματος, ὡς ἐπίσης ἐξανατλούμενοι εἰς ὑποδοχάς, ἐσπερίδας, καὶ γεύματα, ἄτινα τὰς ἀπομακρύνουν ἀπὸ τῆς ἀληθῆς ἀρετῆς τῆς καρδίας καὶ τοῦ νοῦς.

Μαρία Νεβῶ Ἰατρός

ΣΤΗΝ ΤΙΟΡΤΗ ΜΟΥ

Δὲν ἐφορᾶζον ἡ καρδίαι ποτὲ ἢ ποιεμμένες, Γιατ' εἶνε σὲ παντοτεινὰ σκοτάδι βυθισμένες. Ἀφοῦ γραφτό τοις ἦταρε γὰ ζῶν ἔτι δυνατρία Δὲν εἰμποροῦν γὰ δέχωνται εἰς ἑαυτὰς εὐτυχία. Ἄλλη φορὰ ἐγνώρισα... σὺν ἡμῶν παιδάκι Πρὶν μὲ ποτίην τὸ τιμρὸ ἢ τὴν μου φαρμάκι...

Ἐκεῖ ποῦ ἡ μονόλια χλωμὴ μοσχοβολάει, Καὶ χρυσταλλένια κύματα ὁ Βόσπορος κυλάει, Καὶ κοκκινί' ἢ φράουλα, σιμὰ ἔτι δρτεροῖα, Ἐκεῖ ποῦ σμίγουν δὺο στερεῖς, Εὐρώπη καὶ Ἀσία, Ἐκεῖ, ἐκεῖ γεννήθηκα ἔτι γῆ τῆ δοξασιμένη, Μιὰ νύχτα, καὶ μὲ μοίρανε Μοῖρα καταραμένη.

Μὲ μοίρανε παντοτεινὰ γὰ εἶμαι λυπημένη, Νὰ εἶμ' αἶ' ἅλες τις χαρὲς τοῦ κόσμ' ἀποκλεισμένη, Πάντοτε γὰρ σντρεφοῦ, τὸ δάκρυ καὶ τὸν πόνο Κι' ἄσβεστη φλόγα τῆς καρδίας μ' αὐτὰ γὰ ζῶω μόνο Μὲ τὸ κερὶ π' ἀνάβωνε εἰς τὰς εἰκόνας μοιάζω Ἀγάπης φῶς σκορπῶ παντοῦ καὶ δάκρυα μοιράζω.

Δὲν ἐφορᾶζον ἡ καρδίαι ποῦ εἶνε ποιεμμένες, Ποῦ εἶνε αἶ' ὅλα τὰ καλὰ τοῦ κόσμ' ἀπλησιμμένες. Μόνο τὸν Λάρο καρτεροῦν, μαζὶ τὸν γὰ φορτάσων Ὅταν μὲ κρῶ μάρμαρο τὸ σῶμά τῶν σκεπάζων. Ὅποια καρδιὰ ποιεῖ πολὺ, γλήγορα θὰ ραγίσῃ θὰ εἴθ' ὁ Λάρος γὰ τὴν ἔρξιν γὰ τὴν παρηγορήσῃ.

Μαρίκα Φιλιππίδου.

Αἱ Ἀγγλίδες εἰς τὰς δημοτικὰς ἐκλογὰς

Αἱ Ἀγγλίδες ἔχουν δικαίωμα ψήφου κατὰ τὰς δημοτικὰς ἐκλογὰς ἀπὸ πολλῶν ἤδη δεκαετηρίδων. Καὶ ὅχι μόνον εἶναι ἐκλογεῖς ἀλλὰ καὶ ἐκλέξιμοι.

Πρὸ ἐπταετίας περίπου παρευρέθη εἰς ἐπίσημον ἐσπερίδα, ἣν ὁ νομαρχὴς τῆς πόλεως τῶν Παρισίων ἔδιδεν εἰς τιμὴν τῶν κυριῶν τοῦ ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως συγκληθέντος τότε Διεθνoῦς Συνεδρίου τῶν Γυναικῶν. Εἰς τὴν ἐσπερίδα ταύτη ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἔλαβε τὸν λόγον κυρία Ἀγγλίς, μέλος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου τοῦ Λονδίνου, ἣτις ἐν ὀλίγοις ἀφηγήθη ὅποιος ἐκδουλεύσεις παρέχουν αἱ δημοτικαὶ σύμβουλοι εἰς τοὺς διαφόρους τῆς πατρίδος τῆς δῆμου.

— Πρὶν νὰ μὲς ἐπιτραπῇ νὰ ψηφίζωμεν κατὰ τὰς δημοτικὰς ἐκλογὰς, εἶπεν, διῆσχρίζοντο ὅτι μόνον εὐάριθμοι γυναῖκες

μὲ ἐξημμένας κεφαλὰς ζητοῦν τὸ προνόμιον τοῦτο καὶ ὅτι, ἐὰν μὲς παρεχωρεῖτο ἡ ἐλευθερία τῆς ψήφου, ἀπέβλινεν ἀμφίβολον, ἐὰν αἱ γυναῖκες θὰ ἤθελον νὰ κάμουν χρῆσιν αὐτῆς.

Καὶ ἔμως εὐθὺς ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους μόνῃ ἢ πόλιν τοῦ Ἐδιμβούργου ἔδωκεν 7,599 γυναῖκας ἐκλογεῖς, ἀπέκνυτι 34, 477 ψηφισάντων ἐν τῷ δήμῳ τούτῳ. Δηλαδὴ τὸ τέταρτον περίπου τῶν ψηφοφόρων ἦσαν γυναῖκες.

Αἱ μέχρι τοῦδε ἐκλεγθεῖσαι δημοτικαὶ σύμβουλοι ἐν Ἀγγλίᾳ, προσέθηκε, κατώρθωσαν τὴν σύστασιν τῶν School Board καὶ τοῦ Poor Law Guardians. Τὰ School Board εἶναι σχολικὰ ἐπιτροπὰ, ἀποτελοῦμενοι κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκ γυναικῶν, ἐκλεγομένων ταυτοχρόνως μετὰ τῶν δημάρχων καὶ δημοτικῶν συμβούλων παρὰ τῶν ψηφοφόρων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἐκάστου δήμου, καὶ χειρουσῶν τὰ αὐτὰ δικαίωματα πρὸς τοὺς δημοτικοὺς συμβούλους. Εἶναι ἐν εἶδος μικρῶν κοινοβουλίων τὰ ὅποια ἐν τῷ κύκλῳ τῆς δημοτικῆς παιδείσεως χείρουν ἀληθῆ κοινοβουλευτικὰ δικαίωματα. Κανονίζον πάντα τὰ ζητήματα, εἰσπράττουν φόρους, ἀγοραζοῦν γήπεδα, κτίζου σχολεῖα, ἐξελέγχουν τὴν διδασκαλίαν, ἐπιτηροῦν τὴν καθαριότητα καὶ τάξιν κ.τ.λ.

Κάθε δῆμος ἔχει καὶ τὸ σχολικὸν συμβούλιον του, ὅλα δὲ ὁμοῦ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸ ἀνώτερον ἐκπαιδευτικὸν Συμβούλιον, τὸ ἀποτελούμενον ὑπὸ μελῶν τῶν δύο Βουλῶν, τὸ ἑποῦν ἐκτελεῖ καθήκοντα Ὑπουργείου τῆς Παιδείας, τοιούτου μὴ ὑπάρχοντος ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἡ πρώτη λαβοῦσα θέσιν εἰς Σχολικὰ Συμβούλια εἶναι ἡ μίς Elisabeth Garrett, ἱατρός, νῦν δοκτορέσσα Anderson

Εἰς ἕτερον κλάδῳ ἐπίσης τῶν δῆμων εἰς τὸν τῶν φιλικανθρωπικῶν καταστημάτων, ἀσύλων, νοσοκομείων καὶ εὐεργετικῶν σωματείων καὶ ἐταιριῶν αἱ γυναῖκες, ἐκλεγόμενοι ἐν καταπληκτικῇ πάντοτε πλειονοψηφίᾳ, κατέστησαν εὐεργετικώτατοι. Εἰς τὰ συμβούλια ταῦτα εὐθὺς ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους ἐξελέγησαν τεσσαράκοντα τέσσαρες γυναῖκες. Εἰς τὸ Poor Law Guardians ἐράνησαν ἰδιαιτὰ εὐεργετικὰ, ἀναδειχθεῖσαι ἀληθεῖς ἀδελφὴ τοῦ ἔλεους. Ἡ κῆρυκαρῆσις καὶ ἀφωσιῖσις τῶν ἐπιβάλλει τὸν θαυμασμόν. Εἰς τὰς κυρίας τοῦ Guardians ἀνατίθεται ἡ φρονις νὰ παρέχῳσιν ἐνδύματα εἰς τοὺς πτωχοὺς, νὰ ἐπιβλέπωσι τὸν οἰκογενειακὸν βίον τῶν, νὰ συμβουλεύουν καὶ νουθετοῦν τὰς ἐργατικὰς τάξεις, νὰ ἐκλέγῳν μεταξὺ αὐτῶν νοσοκόμους καὶ τροφούς, νὰ εὐρίσκωσιν ἐργασίαν εἰς τὰς γυναῖκας, νὰ ἐπισκέπτωνται τοὺς ἀσθενεῖς »

Τὰ ἀνωτέρω ἐλέχθησαν εἰς ἐσπερίδα, ἣν εἶχε τιμῆσει διὰ τῆς παρουσίας του, προσκληθεῖς μεταξὺ ἄλλων ἐπισήμων ξένων καὶ ὁ τότε παρεπιδημῶν εἰς Παρισίους καὶ νῦν Πρωθυπουργός κ. Θ. Δηλιγιάννης.

Καὶ εἶδεν ὡς καὶ ἡμεῖς τὴν ρήτορα δημοτικὴν σύμβουλον, γυναῖκα σεμνήν, ἀφελῆ, καλκίσθητον, καλὴν μητέρα καὶ καλὴν σύζυγον, γυναῖκα ἀληθῆ, ὅσον ὀλίγη εἰ τῶν δικηρυπτουστῶν, ὅτι αἱ κηθὼς πρέπει κυρία ἐν Εὐρώπῃ δὲν ἀναμιγνύονται εἰς τὴν πολιτικὴν

ἮΛΘΕ ΚΑΙ ΕΦΥΓΕ

Φορωμένη μὲ δάφνας καὶ στεφάνους, ρυτισμένη μὲ ἄνθη μυροβόλα λατρείας καὶ θαυμασμοῦ, ἀφοῦ ἐπὶ ὀλόκληρον χει-

μῶν περιήγαγε τὸ λάβρον τῆς τέχνης ἀνὰ τὰ μεγαλῆτερα κέντρα τῆς Ρουμανίας, Βουλγαρίας καὶ Τουρκίας, μὲς ἤλθε δι' ὀλίγας μόνον ἡμέρας ἡ γόησσα καλλιτέχνης μὲς κ. Εὐαγγελία Παρκασιεοπούλου.

Ἦλθεν ἀποκομιζοῦσα πολὺ τιμὰ ἐκ τῆς περιοδείας τῆς ἐφοδία, τὴν ἐνθουσιώδη ἀγάπην τῶν ἔξω Ἑλλήνων, οἵτινες παντοῦ ἔστρωσαν τὸν δρόμον τῆς μὲ ἄνθη, παντοῦ τὴν ἀνεκέρυξαν ὡς τὴν μοναδικὴν τῆς σκηνῆς μὲς δραματικὴν καλλιτέχνηδα, οἵτινες τὴν εὐγνωμονοῦν ἀκόμη διότι παντοῦ ὅπουθεν διήλθε ὕψωσε τὸ γόητρον τοῦ Ἑλληνικοῦ ὀνόματος, κινήσασα τὸν ἄμετρον καὶ τῶν αὐστηροτέρων ξένων ἐνθουσιασμόν.

Καὶ εἰς ἔνδειξιν τῆς εὐτυχίας, ἣν ἡ τοικυτὴ θερμὴ ὑποδοχὴ τῆ ἐπροξένησεν, ἡ γενναία καλλιτέχνης ἔδωκεν εἰς τὰ μεγαλῆτερα Ἑλληνικὰ κέντρα παρκασιεῖς ὑπὲρ τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων καὶ ἀδελφότητων καὶ ἐκκλησιῶν, ὡς εἰς Βραζίλαν, Φιλιππούπολιν, Σμύρνην καὶ ἀλλαχοῦ.

Καὶ ἤδη μόλις ἤλθε καὶ φεύγει. Ἡ Κων|πολις μὲς τὴν παίρνει δι' ὅλον τὸν χειμῶνα. Εὐτυχεῖς οἱ ἐκεῖ Ἕλληνες, τοὺς ὁποίους ἐπὶ ὀλόκληρον χειμῶνα θὰ γοητεύη, θὰ τέρπῃ, θὰ συγκινήῃ ἢ μοναδικὴ καλλιτέχνης μὲς. Ἄς ἐτοιμασθῇ νὰ δρέψῃ νέας δάφνας καὶ νὰ στέψῃ τὸ μέτωπον μὲ νέους στεφάνους. Ἄς ἐτοιμασθῇ νὰ ἴδῃ πρὸ τῶν ποδῶν τῆς ἐν φρονῆρει ἐνθουσιασμῶ ὅλον τὸν ἐκλεκτὸν κόσμον τοῦ Σταυροδρομοῦ, τὸν ὅσον ἡ προσδοκία τῆς ἀφίξεώς τῆς κρατεῖ ἤδη ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας εἰς ἀκατάπτωτον συγκίνησιν.

ΘΕΑΤΡΑ

Ἰταλικὸς θίασος. Εἰς κλειστὸν θέατρον ὁ Ἰταλικὸς θίασος ἀνεδείχθη ἤδη καθ' ὅλην τὴν τελεσιτήτᾳ του.

Αἱ φωναὶ δὲν χάνονται πλέον καὶ ἡ ὑπόκρισις προσέλαβε τὸν χαρακτήρα ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον τὸ ὑπαίθριον ἀφαιρεῖ ἀπὸ πάντα θίασον, ὅσον τέλειος καὶ ἄν εἶναι.

18 HENRI GREVILLE 18

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

Καὶ ἐκεῖνη ἀκόμη ἡ αἰριδιὰ κινήσῃ του, ἣτις ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ στήθους του τὴν Ἑστέλλαν ἠδύνατο νὰ ἐξηγηθῇ ὡς ἔκφρασις ἀδελφικῆς συμπαθείας. Ὁ Benoit πρὸ οὐδενὸς εἶχεν εἰσέτι διαιτιάσει ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ἐρρήγησιν ἀληθῶς, σκεφθεῖς ὅτι διὰ μιᾶς λέξεως ἠδύνατο νὰ χάσῃ τὴν Ἑστέλλαν διὰ παντός. Ἐγνώριζεν αὐτὴν ὑπερήφανον, ὥστε ἡ πληγὴ ἦν θὰ τῆ ἦνοιγεν, δυνατὸν γὰ ἦτο ἀνάτος — Ἐπρόμαξε σκεφθεῖς ὅτι ἐπὶ τελoῦς οὐδέποτε τῷ εἶπεν ὅτι τὸν ἠγάπα, καὶ ἴσως δὲν τὸν ἠγάπα ἀληθῶς. . .

Πρέπει πρῶτον καλῶς νὰ βεβαιωθῶ περὶ αὐτῆς, διανοηθῇ, καὶ εἶτα νὰ ἐκτεθῶ εἰς τὴν ἀγανάκτησιν τῆς! Εἰμὲθα ὁδο ἵνα ἀναζητήσωμεν, τῆ εἶπε μεγαλοφώνως, καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἔχομεν εὐρύτερον στάδιον ἐνεργείας. Μεθ' ὃ ἐγερθεῖς, θὰ σῆς ἐπανίδω αὔριον, προσέθηκε, δὲν θὰ μεταστῆ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, δὲν θὰ γείνητε ὀρατὴ οὐδὰμοῦ, δὲν θὰ δεχθῆτε οὐδένα.

—Θὰ εἶναι τοῦτο δυνατὸν; ἠρώτησεν ἡ Ἑστέλλα. —Θὰ εἶσθε ἀσθενεῖς, —καὶ πρὸς τοῦτο ἀρκετοὶ ὑπάρχουν λόγοι. Ἐς αὔριον. Ἀντῆλλαξαν ἀδελφικὸν σφίξιμον τῆς χειρὸς καὶ πάλιν εὐρέθη μόνῃ, μόνῃ, ἀλλ' οὐχὶ ἀπομενομένη.

Τὸ ἀκόλουθον εἰκοσιετέραςον παρήλθεν, ὡς παρέχονται αἱ τοιούτου εἶδους ἡμέραι, ταχέως καὶ βραδέως συγχρόνως. Ἐγένετο ἡ ἐκφορά, ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία, ἣν ἠκολούθησε πλήθος περιέργων καὶ παλαιῶν φίλων, μεταμνηθέντων διότι τὸσον θλιβερῶς ἀφῆκαν νὰ σεσθῆ ἐν τῇ μονῶσει γυνή, δι' ἣν ἕτερον ὑπόληψιν καὶ στοργήν. Ὑπῆρχον μεταξύ αὐτῶν καὶ ἀντιπρόσωποι

Ἡ ἀποχαριετιστήριος εἰς τὸ ὑπαίθριον ἐγένετο διὰ τῆς εὐεργετικῆς τῆς συμπαθείας ὑψιφώνου κ. Oungri, ἣτις ἐψάλεν ὠρατὰ καὶ εἰς τὴν Cavalleria Rusticana ὡς Santuccia καὶ εἰς τὴν Bella Galatea. Ἄνθη καὶ περισσεραὶ καὶ ἡ εἰκὼν τῆς ἐλαιογεγραμμένη προσεφέρθη εἰς τὴν καλὴν ἠθοποιὸν, τὴν ἀποκτήσασαν ὡς καὶ ὅλος ὁ θίασος τῶσας δικαίας παρ' ἡμῖν συμπαθείας.

Γαλλικὸν θέατρον. Εἰς τὸ πρῶτον Βαριεττὲ ὅπου ἦτο πέρσι ὁ Ὀμιλος τῶν Φιλομούσων δίδει ἤδη τὰς παραστάσεις του ὁ ἀπὸ τὴν διευθύνει τῆς δος Lindey ἄριστος γαλλικὸς θίασος. Ἐπανελήθη ὁ ἀρξισθηροουργός, τὸ ὠρατὸν οἰκογενειακὸν τοῦτο δράμα, ἐδόθη δὲ τὴν παρελθούσαν Πέμπτην καὶ οἰκογενειακὴ ἐντελῶς παρὰστασις μὲ μικρὰς κωμωδίας καὶ μονολόγους θαυμασιῶς ἀπαγγελθέντας.

Τοιαῦτα τοῦ γαλλικοῦ θιάσου παραστάσεις καλὸν εἶναι νὰ δίδονται καὶ κατὰ τὰς μεσημερινὰς τῆς Κυριακῆς, εὐθὺς ὡς ὁ καιρὸς γίνῃ ψυχρότερος, διὰ τὰς οἰκογενεῖας αἵτινες δυσκολεύονται νὰ ἐξέρχωνται Ἐκτίμησιν πολλὴν καὶ συμπαθείας ἀπέκτησε παρὰ τῆ Ἀθηναϊκῆ κοινωνίᾳ ὁ Γαλλικὸς θίασος, ὁ παρὰ μὲς γυναικῆς διευθυνόμενος, καὶ εἰς αὐτὴν ἰδιαίτατα ὀφείλων τὸ μέγα μέρος τῆς ἐπιτυχίας του.

Θίασος Πρώδος. Ὁ ὑπὸ τὸν κ. Κοποπούλην ἀξιόλογος θίασος Πρώδος ἀνεχώρησε διὰ Πάτρας, ἐνθα θὰ δώσῃ σειράν παραστάσεων καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα. Συγχαίρομεν τὰς Πάτρας διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ἀξιόλογου τούτου θιάσου.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Πρὸς ἀπόκτησιν ὠραίων ρόδων. Τὸ ρόδον εἶναι ἡ βασιλις τῶν ἀνθέων. Ὁ πλούσιος αὐτοῦ στολισμὸς ἐξισοῦται πρὸς τὸ ἄρωμά του καὶ πᾶς θαυμαστής, κατέχων μικρὰν γωνίαν κῆτου, ἀσχολεῖται πῶς νὰ τὸν στολίσῃ μὲ τινὰς τριανταφυλλέας, ἐκλέγων μεταξὺ τῶν πολυποικίλων τύπων, τοὺς ὠραιότερους. Ἐὰν θέλετε λοιπόν, νὰ εὐδοκμήσωσιν τὰ φυτὰ σας καὶ νὰ ἔχητε τὰ ὠραιότερα ρόδα, σκάπτετε πρῶτον τὸ φυτευθὲν ἐκ τριανταφυλλεῶν τετραγώνων σχηματίσατε πέραξ ἐκάστου φυτοῦ τὸ μέρος βαθύτερον ἐν εἶδει λεκανῆς, ἵνα ὑποβοηθῆτε τὸ πότισμα καὶ ἀντὶ τὰ μεταχειρίζεσθε καθαρὸν ὕδωρ, ρίπτετε ἐντὸς αὐτοῦ δύο ἡμέρας πρὸ τοῦ ποτίσματος ὀλίγην αἰθάλην, ἣν, συνάζοντες ἐκ τινος καπνοδόχου, διατηρεῖτε ἐντὸς παλαιοῦ σάκου τοῦ ὕδωρ τότε λαμβάνει τὸ χρῶμα τῆς σκωρίας καὶ καθίσταται

ἐφημερίδων πρὸς ἀνίχνευσιν νέων. Ὅλου αὐτοῦ τοῦ κόσμου διεψεύσθησαν αἱ ἱλιπδες καὶ μετὰ δυσαρσεκίας δὲν εἶδον τὴν Ἑστέλλαν, διότι ἡ θεὰ τῆς νεαρῆς χήρας θὰ ἦτο λεπτοτάτη καὶ γεωστικωτάτη εὐωχία καὶ διὰ τοῦς ἀδιαφόρους τοῦ καλοῦ κόσμου καὶ διὰ τοῦς ἀνίχνευτὰς εἰδήσεων. Τέλος ἠδισπόρησαν, οὐχ ἔνευ δυσημένων κρίσεων διὰ τὴν ἀπόψαν, ἣς ἡ παρουσία θὰ διήγειρεν ἄλλας ἐπίσης σκληρὰς συνεπείας δι' αὐτὴν.

Ὁ Benoit ἀναμειγμένος εἰς τὸ πλῆθος ἠκροῦτο τὰ πάντα μετ' ἀπιστεῦτου ἀκρίβειας. Ἡ γενναία αὐτοῦ φύσις εἰρήκετο εἰς ἀναστάσιον διὰ τὴν χαίρεκαον καὶ ἄλογον, οὕτως εἶπεν, μωρὰν τοῦ πλῆθους, ὅτε πᾶς τις προσθέτει μίαν λέξιν δολίαν, μὴ προσέχων εἰς τὰς συνεπείας, ἀλλὰ μόνον διὰ νὰ μιμηθῇ τοὺς λοιποὺς ἢ πρὸς ἐπίδειξιν, ἢ πρὸς ἔνδειξιν πνεύματος. Ἐξηγητοῦ δὲ ἀκούων ἐκπερομένως τοιαύτας πληροφορίας καὶ εὐχαρίστως ἤμμετο ὡς ὁ Ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ, ὅπως ὅλος ἐκεῖνος ὁ ἀνθρώπινος σωρὸς εἶχε μίαν μόνην κεφαλὴν διὰ νὰ τὴν ἀποκόψῃ δι' ἐνὸς σπαθισμοῦ.

Ἦνυλῆσε μέχρι τρυφῆς τὸ κύπελλον τῶν αἰσχροτήτων καὶ ψευδῶν, ἐνὸσω ἠκολούθει τὸ φέρετρον ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῆς Ἀλλας, μέχρι τοῦ νεκροταφείου καὶ ἐρωιδάσθη μὲ ὄργην διὰ πολλοῦς μῆνας, δι' ἣν μάλιστα καὶ θυμὸν τοσοῦτω μᾶλλον σφοδρὸν καὶ εἰλικρινῆ, ἐφόσον εἶχε τύφην συνειδότος ὅτι καὶ αὐτὸς ὡς ἐκεῖνο τὸ ἀδιάσορον πλῆθος, εἶχε κρῖνει ἐλαφρῶς τὴν ἀγνήν ἐκεῖνην γυναῖκα ἢ μόνῃ δὲ ὑπεροχῇ του ἦτο ὅτι ποτὲ δὲν εἶπε τί εἰς οὐδένα, ἀφοῦ καὶ αὐτὸς ὁ ἀνχαριετῆς Ἀνδρέας Βολδὲν δὲν ἠδυνήθη νὰ τῷ ἀποσπάσῃ οὐδὲ λέξιν ὑποψίας.

Νεαρὸς ἀξιωματικὸς ὑπερέχε μεταξὺ ὄλων διὰ τὴν δριμύτητα τῶν φράσειν του παρηκολούθει τὴν ἐκφοράν περὶ, συνομιλοῦν μετὰ φίλων καὶ ἐκπέρον διὰ τὴν κ. Δὲ Βωρὰνδ λέξις εἰς ἄκρον προσβλητικῆς. Ἀναπληρῶ τὴν οἰκογενεῖάν μου, ἔλεγεν εἰς πολὺσαρκὸν τινὰ κύριον, καὶ εἰμαι πολὺ εὐχαριστημένος διότι ἀποδίδω εἰς τὴν ἀξιόλογον κ. Μονκλῆρ τὴν ἔνδειξιν αὐτὴν τῆς ὑπολήψεως. Ἦτο στενὴ φίλη τῆς πενθερᾶς μου· ἀλλ' ἡ κ. Δὲ Βωρὰνδ μετὰ τὰ αἰσχρὰ τὰ ὅποια διέπραξε, θὰ ἐνοήσῃ, ἐλπίζω, ὅτι ἀρκούντω; ἐξημέλεισε τὸν ὄμαί τὸ

οὕτω ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἐξαίρετον λίπαγμα, ὅπερ δύνασθε νὰ μεταχειρισθῆτε κατ' ἀναλογίαν, ἄνευ φόβου ὅτι θὰ βλάψητε τὸ φυτὸν. Τούαντιόν, μετὰ τινα ποτίσματα, γενόμενα δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου, γίνεται τὸ φυτὸν ἰσχυρόν, ἀναδίδει ὠρεὰ φύλλα, βελτίος πρασίνου χρώματος, καὶ συγκομιδὴν ἐξαισιῶν ῥόδων. Ἐὰν δὲ κάμπαι ἢ σκώληκες προσβάλλουν αὐτά, προφυλάξατε τὰς τραυταφυλλέας ἀπὸ τοῦ μαρσαμοῦ, καταστρέφοντες αὐτὰ διὰ ραντίσεως ὡς λεπτὴν βρογχίν, δι' ὕδατος ἐντὸς τοῦ ὁποίου φροντίζετε προηγουμένως νὰ ἀναλύσῃτε τὰ μένοντα τεμάχια τῶν καπνιζομένων σιγάρων. Τὸ ὕδωρ τοῦτο βάλτε ἐντὸς ψεκαστήρος.

Πρὸς κατασκευὴν ἐκτυπωτικοῦ χάρτου Ἀναλύσατε τεμάχιον ἄγνου κηροῦ, μεγέθους ἐνὸς βόλου παιδικοῦ πιγνίου, ἐντὸς 20 ἐκατολλίτρων ἐκχυλίσματος τερεβινθίνης, καὶ ταράσσετε καλῶς αὐτὰ πρὸς τελείαν ἀνάμιξιν· ἀλείψετε κατόπιν τὸ χαρτὸν διὰ πετροῦ ἢ μαλακοῦ πολυῦ χρωστήρος, καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη καὶ ξηραίνετε ἐντὸς θερμοῦ καὶ ξηροῦ δωματίου. Μετὰ τινας ἡμέρας, τὸ χαρτὸν ἀποξηρανθὲν εἶναι ἔτοιμον πρὸς χρῆσιν.

Καθαρισμὸς φιαλῶν. Οὐδὲν ἀττημότερον ἀκαθάρτου φιάλης. Ἀπλούστατος τρόπος ἀφαιρεῖ τὴν ἀκαθαρσίαν. Εἰσάγετε ἐντὸς τῆς φιάλης πολλὰ τεμάχια οἰουδήποτε χάρτου ἐφημερίδος καὶ ἄλατος χονδροῦ καὶ πληροῦται τὴν φιάλην ὕδατος. Ἀνακινεῖτε αὐτὴν ἐπὶ πολὺ. Καθαρίζεται θαυμασίως.

Πρὸς καταστροφὴν τῶν μυρμηκῶν, οἵτινες τόσῳ δυσχερῶς πληροῦσι τὰς οἰκίας, καὶ τὰ ἐρμάκια τῶν μαγειρείων σκορπίσατε κατὰ τὴν διάβασιν αὐτῶν ὀλίγον ἄνθος θείου· θ' ἀπαλλαγῆτε αὐθωρεῖ.

Ὁ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φωκίωνος ἐπιλοποιός κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ, ὁ φημιζόμενος εἰς ὅλας τὰς Ἀθηναϊκὰς αἰθούσας διὰ τὰς καλλιτεχνικὰς ἐργασίας του, ἐκτελεῖ παραγγελίας ἐπίπλων, ἀνακινήσεις παλαιῶν, διακοσμήσεις αἰθουσῶν καὶ δωματίων μετὰ θαυμασίας τέχνης καὶ χάρτους.

Ὁ κ. Δημητρόπουλος ἀντιπροσωπεύει εἰς Ἀθήνας τὸ γαλλικὸν γούστο, καὶ αἱ ἐκ τοῦ καταστήματός του ἐξερχόμεναι ἐργασίαι διαφιλονικιοῦν τὰ πρωτεῖα πρὸς τοὺς Γάλλους θαλασσοπόλους ὡς πρὸς τὴν χάριν, τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ὠραιότητα. Τὸν συνιστῶμεν θερμότερα πρὸς πᾶσα, τὰς ἀναγνωστρίας μας.

Ἡ γνωστὴ τῆς φωνητικῆς μουσικῆς καὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου κατηγήτρια κ. Dupont, ἡ ἐν τῇ μουσικῇ διδάσκαλος τῆς Α. Υ. τῆς πριγκιπίστῆς Μαρίας, μετεκώμισε τὸ μουσικὸν σχολεῖόν της εἰς τὴν ὁδὸν Πειραιῶς ἀρ. 27.

ὁποῖον, φέρεται, ὥστε δὲν ὑπολείπεται αὐτῇ εἰμὴ νὰ ἐξαφανισθῇ, κρυπτομένη εἰς κανὲν μοναστήριον.

Ὁ Benoit δὲν ἤδυνήθη ν' ἀντιστῇ εἰς τὸν πειρασμόν, ὅστις τὸν παρηκολούθει πρὸ δύο ὥρων. Ἐπὶ τοῦ γλοιώδους λιθοστρώτου συνεπέξ τῆς ἐαρινῆς βροχῆς, ἔκαμε τότε βιαίαν τινὰ κίνησιν καὶ προσέκρουσεν ἀποτόμως ἐπὶ τοῦ νεαροῦ ἀξιώματιοῦ.

Προσέχετε λοιπόν, τῷ εἶπεν ἐπίσης βαναύσως καὶ μετὰ ἀγανακτήσεως, ὁ ἀξιώματικὸς διακόπων τὸν δρόμον του.

Ἡ συνοδεία εἰσῆλθεν εἰς τὸ νεκροταφεῖον καὶ ὁ Θεόδωρος ἐνόησεν ὅτι ἡ στιγμή ἦτο ἀκατάλληλος διὰ προσκλήσεις. Ἀρξῆκε νὰ τελειωθῇ ὁ ἐνταφιασμὸς καὶ ὅταν οἱ παρευρεθέντες διεσκορπίσθησαν, λαθῶν τὸν βραχίονα ἐνὸς ἐκ τῶν φίλων του, δὲν συνήντησε μετὰ τὸ πλῆθος, ἐβάδιζεν ἐπὶ τὰ ἔχνη τοῦ ὑδριστοῦ. Μόλις δὲ ἐξῆλθον τοῦ νεκροταφείου, ὁ Θεόδωρος ἔρριψε τὴν ράβδον του μετὰ τῶν κνημῶν τοῦ ἀγνώστου ἐχθροῦ του, εἰς τρόπον ὥστε νὰ τὸν κάμῃ νὰ πέσῃ.

Ἀδέξιε, ἀνέκραξεν ἐκ νέου ὁ νεαρὸς ἀξιώματικὸς μετ' ἄλλου ὑδριστικοῦ ἐπιθέτου. Τὰ βλέμματά των διεσταυρώθησαν καὶ ὁ ἀξιώματικὸς ἐνόησεν ὅτι δὲν ἦτο ἀποτέλεσμα ἀδεξιότητος τὸ συμβῆν ἐκεῖνο.

Σεῖς ἐπίσης με ὠθήσατε πρὸ ὀλίγου; ἠρώτησε:— Μάλιστα, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Benoit, ἀνεύρων αὐτὸν προσκλητικώτατα.

Ὁ ἀξιώματικὸς μετὰ κόπου συνεκράτησε νέαν ὑβριν· ἡ ἔρις τέλος ἤρχισε καὶ μετ' ὀλίγον, ἐναντίον τῶν προσπαθειῶν τῶν φίλων των, οἵτινες οὐδὲν ἐνόουν, οἱ νέοι ἄνδρες εἶχον ἀνταλλάξει τὰ ἐπισκεπτήριά των.

Ὁ δὲρτος Δ' Ὄλμουκὰ ὑπολογαγὸς τοῦ θου τῶν Οὐσάρωντάγματος, ἀνέγνωσεν ὁ Benoit. Τοῦτο θὰ τὸν ὠρελήσῃ πολὺ, διότι εἶναι πολὺ νέος καὶ πολλὸ ἄπειρος ὁ νεανίσκος αὐτός, διανοεῖτο ὁ Θεόδωρος καὶ δὲν ὤφειλον ν' ἀφήνωσι αὐτοὺς τοὺς μετράκας νὰ περιφέρονται μόνοι των εἰς τοὺς δρόμους.

Θεόδωρος Benoit . . . τί πρᾶγμα εἶναι αὐτό; ἠρώτησε κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ὁ νεαρὸς Δ' Ὄλμουκὰ.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

Ι. ΤΣΑΜΗ

Ὁδὸς Γεωργίου Σταύρου.

Δέρματα ἐκλεκτά, τέχνη καὶ καλλιουθησία εὐρωπαϊκῆ, τιμαὶ λογικαὶ κατέστησαν τὸ ὑποδηματοποιεῖον Τσάμη τὸ κατ' ἐξοχὴν εὐνοούμενον τῶν κυριῶν καὶ αὐτῆς τῆς Β. Αὐλῆς. Ὁ κ. Τσάμης εἶναι διὰ τὴν Ἑλλάδα ὅτι ὁ Παρισινὸς Pinné διὰ τὴν Γαλλίαν.

Ἡ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αὐτοῦ ἀρ. 43 ἐγκατασταθεῖσα ἤδη γαλλίς ράπτρια κ. BATHUNE ἡ πρώτη κόπτρια τῆς κ. Bagnoli ἐργάζεται μετὰ καλαισθησίας σπανίας καὶ με ἀληθῆ Παρισινὴν χάριν.

Τὸ προσωπικὸν τῆς ἐκλεκτῶν καὶ πολυπληθῆς ἐπιτροπῆς ὅπως πᾶσα παραγγελία τελεῖται τάχιστα καὶ ἀκριβέστατα, αἱ νέαι δὲ ἐξελευθεῖται κατ' αὐτὰς ἐνδυμασίαι δ' ἐπίσημα διπλωματικά γεῦματα ἦσαν ἀληθῆ Παρισινὰ modistes. Ἡ κ. Bathune συνδίδει τὴν ἐπιτυχῆ καὶ καλλιτεχνικὴν ἐργασίαν μετὰ τιμῶν λίαν συγκαταβατικῶν.

Παρακαλοῦνται αἱ κ. κ. συνδρομητριά καὶ οἱ κ. συνδρομηταί, οἱ καθυστεροῦντες μέχρι σήμερον τὰς συνδρομάς των, νὰ σπεύσουν εἰς ἐξόφλησιν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς πάντας τοὺς ἀνταποκριτάς καὶ τὰς ἀνταποκριτίας μας. Θὰ εὐγνωμονοῦμεν, ἐὰν διὰ τῆς προθυμίας των μᾶς ἀπαλλάξουν τῆς ἀνιαρᾶς καὶ ἐκνευριστικῆς φροντίδος νὰ ἐπαυτῶμεν δι' ἐπιστολῶν τὸ γλίσχρον ποσὸν τῆς ἀξίας τῆς Ἐφημερίδος μας.

Ἡ τῆς πρώτης κόπτρια τῆς κ. Bagnoli δις Bethune ἴδρυσεν ἴδιον ἐργοστάσιον ραπτικῆς ἐν τῇ ὁδῷ Αἰόλου ἀρ. 43.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΟΝ ΑΣΠΑΣΙΑΣ ΒΛ. ΣΚΟΡΔΕΛΗ
53. Ὁδὸς Ἀκαδημίας 53

Αἱ ἐγγραφαὶ γίνονται κατ' ἐκάστην, τὰ δὲ μαθήματα ἄρχονται τὴν 4ην Σεπτεμβρίου.

Εἶναι γενναῖος ἀξιώματικὸς δοκιμασμένος, ἀπήντησεν εἰς ἐξ ἐκείνων οἵτινες τὸν περιεκύκλουν, καὶ πολὺ κακῆν ὑπόθεσιν ἀνέλαβες, φίλε μου.

Ἀλλὰ καὶ αὐτός ὁ δύστροπος καὶ βίανασος τί διάβολον εἶχε σήμερον, ἠρώτησεν ἐκ νέου ὁ νεανίας μετὰ προσποιητῆς ἀδιαφορίας. Με ὠθεῖ, δὲν τοῦ ὀμιλῶ, μοῦ ῥίπτει τὴν ράβδον του μετὰ τῶν κνημῶν! καὶ με ἀναγκάζει νὰ σκέπτομαι τί τοῦ ἔκαμα. Ἀληθῶς δὲν ἔχω τύχην καὶ ἀγνοῶ μάλιστα ἂν τὸν συνήντησα τρεῖς φορές ἐπὶ ζωῆς μου. Ὁ πενθερὸς μου εἶναι εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ ἕνεκα τούτου πρέπει νὰ φορτωθῶ ἐγὼ εἰς τὴν ράχην μου τοιαύτην ἱστορίαν. Ἄ! τοῦτο εἶναι πολὺ βεβῶ, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐνοῶ.

Οἱ δὲς ἠδύνατο νὰ τῷ δώσῃ πλείονας διασαφήσεις, καὶ ἀπὸ ὁ ἀκούσιος αὐτός ἔνοχος ἐξηγητῆς εἰς συμπερασμούς, κατέληξεν εἰς τὸ νὰ ἐκλέξῃ τοὺς μάρτυράς του.

Ὁ συνοδεῦον τὸν Benoit φίλος οὐδὲν ἐπίσης ἐνόησεν μίαν τοιαύτην ἐπιθεσίαν ἀπὸ μέρους ἀνδρὸς πενθῆμως γνωστοῦ διὰ τὴν σωφροσύνην του, ἦτο ἀκατανόητος καὶ ἀκατέργαστος.

Ἐ, λοιπόν; τὸν ἠρώτησεν ὁ Θεόδωρος διὰ νὰ σταματήσῃ τὰς παρατηρήσεις του, ἅς φαντασθῶμεν ὅτι εἶναι μία στρατιωτικὴ ἐχθροπάθεια καὶ οὐδὲν πλέον ὑπάρχουν ἐν τῷ στρατῷ, ὅπλαται ἐν ἀντιζηλεῖα διαρκῶς, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἤττον καταφανῶς. Ὑπόθεσις ὅτι ἐγὼ ἀρχαῖος δραγῶνος τρέφω θανάσιμον ἔχθραν πρὸς τοὺς Οὐσάρους, τοῦτο πλησιάζει εἰς τὴν πιθανότητα δὲν εἶναι ἀληθές; Benoit, εἶπεν αἰφνης ὁ φίλος του φωτισθείς, ὑπάρχει γυνὴ ἐν τῷ μέσῳ.

Γυνή; τί ἰδέα! Μονομαχεῖ τις τῶρα διὰ τὰς γυναίκας; Σοὶ λέγω ὅτι ἀντιπαθῶ αὐτὸν τὸν καυχηματῆαν, καὶ σὲ διαβεβαίω ὅτι τοῦτο ἀρκεῖ.

Οἱ μάρτυρες ἐκοπίσαν πολὺ ἵνα συμβεβῆσιν τὴν ὑπόθεσιν ἀλλ' ὁ Benoit ἔμενε ἄκαμτος; καὶ ὁ Δ' Ὄλμουκὰ εἶχε τὴν κεφαλὴν ἐξημμένην. Ἡ μονομαχία ἀπερασίθη διὰ τὴν πρῶτην τῆς ἐπαύριον, ὑπὸ συνθήκας ὅσον τὸ δυνατόν μετριωτέρας.

(ἀκολουθεῖ).